

ADEVĂRUL

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN	2:50 filleri
PE JUMĂTATE AN	1:30 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3— cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODATĂ ABONAMENTUL SĂ SE TRIM
LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 33
TOATE SCRIBIRILE LA V. BERBEKAR, KÖRÖS-BÖKÉNY

ZISA IISUS: „EU SUNT CALEA, ADEVĂRUL ȘI VIAȚA.“ (IOAN 14, 6.)

FILIP.

Este prețios, a face condus de Scriptură o privire în inima acestui ucenic și la căile, pe cari îl conduse Domnul. Numai Ioan vorbește în evangelia sa ceva mai aproape despre Filip. Ceilalți evangeliști amintesc numai pe scurt numele lui. Deja în întiul capitol raportează Ioan despre chiamarea lui Filip. Așa mi s'ar părea, ca și când ucenicul, care zăcea la inima lui Iisus, ar fi căpătat o deosebită pricepere pentru căile Domnului cu sufletele singulare și pentru starea sufletelor către Domnul.

Iisus află pre Filip (Ioan 1, 43.) și zise: „Urmează-mi!“ De sigur văzu Iisus, cunoscătorul inimilor, întrebarea și dorința doritoare în ochii lui Filip, când trecu pe lângă el. Cel ce putea dintre noi numai puțin lucra la suflete, cunoaște aceasta privire, care nu să poate descria, dară îndată să sâmțește. Iisus văzu mai adânc și află cuvântul potrivit pentru acest suflet: „Urmează-mi!“ Nici odată n'a mai mers Filip pe alte căi, din aceasta oară aparținut el Domnului și Învățătorului său și-i urmă.

El era din Betsaida, din orașul lui Andrei și Petru. De sigur au fi vorbit prietenii și mai nainte la olaltă despre speranța la venirea lui Mesia și au dorit-o. Câte aveau deci priete-

ni, cari au fost veniți cu o zi mai nainte la Domnul, a povesti prietenului! Andrei și Ioan au putut să petreacă o zi întreagă în locuința lui, și ce cuvinte prețioase a vorbit El către Petru! Noi nu știm, că oare îmbulzitu-s'a Filip plin de mulțumită și fericire aproape de Domnul și îl întrebă și-i povesti, sau că lua în sine cu lăcomie, ce i-au povestit ceilalți învățăcei. Mai că așa primi cea din urmă. Sunt mulți fii ai lui Dumnezeu, cari o fac asemenea, mai întiui nu sunt ei în stare, a cuprinde întreaga bogăție a apropierei lui Iisus. Iisus nu voia pre cei trei învățăcei, cari erau cei de mai aproape încrezuți ai săi, să-i privilegiază. Întreaga sa inimă era aici pentru fiecare din ai săi, numai că nu puteau ei încă toți lua pentru sine întreaga bogăție a iubirei sale, ei nu puteau încă tot umbla căile lui cu El. De altcum Ioan nici odată nu amintește ocaziunile, când mergea cu Petru și Iacob sânguri cu Iisus. Probabil n'a gândit el mai departe nimic despre aceasta, lui fi era de tot firește, că era aproape de Iisus. O rămânere mai napoi nici n'ar fi putut el suporta.

Foarte de timpuriu să arată la Filip dorința sa fierbinte, a conduce

pre alții la Iisus. Tocmai 'i fu lui clar, că el află pre Mesia, când îl și constringe, a spune vestea mântuirii și prietinelui său Natanail. Ce o înțelepciune și iubire arată el față de îndoielnicia acestui israelit temeinic și de tot sincer! El nu combate îndoiala și chibzuirea lui cu faptul, că Iisus era născut în Bitleem, el are numai acela un răspuns: „Vino și vezi.” (Ioan 1, 46.) Nu voim noi să ne învățăm dela el și față de cei căutători și îndoielnici să nu aducem nici odată argumente de dovadă? Ceea ce noi avem a face, este sân-gur, a-i ruga: „Vino la El!” Dacă au avut ei o întâlnire personală cu Iisus, vor zice ca Natanail: „Tu ești Fiul lui Dumnezeu.”

Cât de gingașă și plină de iubire e grăirea Domnului către Filip la Ioan 6, 5! El vede grija și teama ucenicului iubitor, îndurător, care să îngrijește în inima sa, cum să fie mulțimea cea mare, care s'a adunat în jurul lui Iisus, săturată. Ce prețios și pentru noi, dacă purtăm pe inimă sarcina pentru cei mulți, cari lăncezesc în jurul nostru în pustiu!

Învățătorul zice: „noi”. Este grija lui, El a pregătit toate și știe, ce vrea să facă. Filipe, uite la ochiul Domnului, care zace pe tin eplin de iubire! Inse el poate de o comdată numai greutățile vedea. Chiar de am avea noi de 200 denari pâne, nu s'ar ajunge numai câte puțin la fiecare, suspină el. Cât de minunat s'a dovedit Domnul în aceea seară, cum o făcu el preste cerere și înțelegere! De sigur o fi mulțumit și laudat și Filip.

În capitolul 12, 21. ni se spune despre oamenii căutători, cari să întoarseră la Filip cu cererea: „Noi am dori să vedem pre Iisus.” De sigur însuflă întreaga aparență și maniera lui Filip acestor ellini (greci) cu inima plină de dor încredere. Noi nu știm, de ce nu s'a întors Filip cu cauza ellinilor nemijlocit la Iisus. El o spune mai înainte lui Andrei (unul dintre ucenicii, cari

stăteau deosebit aproape de Domnul.) Cu acesta la olaltă o spune el lui Iisus.

Dară vremea, în care Iisus învăța și vindeca în Israel, era trecută. Oara, când El își lăsă viața sa pentru lume, și pentru aceia ellini, stătea aproape. Mai odată îl aflăm pre El în cercul ucenicilor. El le descoperă inima sa ca nici când mai înainte. El le vorbește despre locașurile cele multe în casa Părintelui său și că El merge acolo a le găti locul. Acuma să află doi din cercul ucenicilor, cari arvea să-l țină pre El cu frică fierbinte. Ei nu pot urma cuvintelor lui, numai sămțesc, dacă El să duce, va fi întunec în jurul nostru. Toma, cara cterul cel îngrijat și totuși așa de cu credincioșie iubitor, capătă dela Domnul un răspuns prețios la întrebarea sa îngrijată: „Eu sunt calea, adevărul și viața, nimenea nu vine la Părintele decât numai prin mine”, zice Domnul și adaugă, că ei cunosc acuma pre Părintele. Acuma să aude glasul lui Filip: „Doamne, arată-ne pre Părintele, și ne ajunge!” Unii dintre noi de sigur vor înțelege sămțul de temere, care scoase din Filip aceste cuvinte. El avea un sămț a scădinței, el doria, a apuca în fapt pre Părintele în credință. El să temea doară, că Iisus ar presu-pune mai mult la ucenicii săi, decât el, Filip, în fapt putea cuprinde. Cât de cu iubire și totuși cu seriositate îi răspunde lui Iisus! Plin de jale sună: „Atâta timp sunt cu voi, și nu m'ai cunoscut, Filipe?” Acolo era El cu anii lângă tine, care putea și voia să-ți dee viața și îndes-tularea, și tu nici când nu l-ai cunoscut bine, inima ta încă-i plină de dorința neliniștită. Cum e aceasta cu puțință?

Oare nu-i la noi de multe ori asemenea? Naintea ochilor nostri zace marea nemărginită a iubirea lui Iisus, așa adâncă, așa mare, că cugetele noastre omenesti nu o pot cuprinde, noi suntem zilnic încun-

jurați de nenumărate dovezi a milei și credincioșiei lui. În mâinile noastre zace cuvântul său cel prețios cu promisiunile cele minunate. Noi avem numai a lua, a lăuda și a mulțumi. Și cât de săc e de multe ori în noi, cât de puțin ne folosim noi de privilegiile noastre regești!

Ioan 1, 43—46; Ioan 6, 5—7; Ioan 12, 21—23; Ioan 14, 8—10.

Dln Wge.

Epistola lui Pavel către Efeseni.

Continuare.

De H. Meyer.

V. 11. 12. „Am primit.“ Apostolul vorbește despre un fapt împlinit, nu despre ceva, ce ar avea să vină, sau încă va veni, ci despre o realitate împlinită.

La ce și pentru ce primită: „Spre moștenire.“ La care moștenire? La moștenirea fiilor lui Dumnezeu, „a comoștenitorilor lui Christos.“ La posesederea și gustarea a toată mărirea lui Dumnezeu, îndeosebi, a toate bunurilor, bogățiilor, seumpeturilor, tesaurelor și gloriilor Fiului lui Dumnezeu, a unuinăscut, a celui iubit, — tot aceea, ce-i este lui dat ca plată și fruct în putere și bogăție și înțelepciune și tărie și onoare și mărirea și laudă și și gloriei pentru lucrul său cel mare de mântuire, că a condus pre mulți fii la mărirea.

Dumnezeu a făcut pre toți, pre cari i-a făcut ca fiii săi, cu aceasta și ca moștenitorii săi și ca împreună-moștenitori ai lui Christos (Rom. 8, 17.), ca ei toate câte sunt ale lui, să le aibe și să le guste cu El, să aibe întregul folos și să se bucure de el. Întiul și adevăratul, s'au moștenitor general este unuinăscutul, iubitul său Fiu, dară toți, cari au devenit ca fii ai lui Dumnezeu prin credința în El (Gal. 3, 26.), sunt împreună moștenitori ai săi. Iar aceasta nu micșorează moștenirea lor, ci încă

cu mult mai prețioasă și mai măreață, și mai ales cu mult mai onorabilă.

Cine sunt „cei ce au ajuns la moștenire?“ Apostolul spune:

a) „Mai nainte hotărâți fiind.“ — Pre cari El mai nainte și i-a ales și hotărât, că El îi va face la aceea vrednici și destoinici. În starea sa nepocăită nu-i nici un om vrednic și destoinic, a fi moștenitor al lui Dumnezeu și împreună moștenitor al lui Christos: Precum orbul nu vede, surdul nu aude, mutul nu vorbește, — cel mânios nu poate avea parte de dobânda blândetei, cel mândru din binecuvântarea umilinței, cel rău de fericirea binelui și cel mort de gustarea vieții, așa și mai puțin, cel nepocăit în moștenirea lui Dumnezeu.

b) „Cari mai întiu am crezut în Christos.“ Adecă, cei ce cred în El și s'au mântuit și fericit și sfințit prin El, cei ce-l iubesc pre El și celor ce li s'a făcut El de toate și îl doarece preste toate, cei ce în El au aflat sângurul și vecinicul temei a mântuirii lor și nedejdea vieții vecinice.

Ce a adus pre Dumnezeu la aceea, pre oameni a „hotari“ spre a fi fiii lui și a fi moștenitorii lui? El o făcu „după rânduirea Aceluia, care lucrează toate după sfatul voiei sale.“ După rânduire“, — nu după cum o fac oamenii de multe ori nepregădiți, nu fără de ori ce plan hotărât și nu fără de scopuri clare; — nu fără a ști pentru ce și nu fără a cunoaște mijloacele și căile spre ajungerea scopului și a avea mijloacele, nu fără a fi sigur despre ajungerea deplină a scopului. (Luca 14, 28—30.) El începe numai, ce și poate și vrea să ducă la îndeplinire, și ce El începe, aceea poate și vrea și va să și ducă la îndeplinire spre onoarea și lauda Numelui său și spre mântuirea creaturilor sale, în deosebi spre mântuirea omului.

„După rânduirea Aceluia, care lucrează toate.“ Nu lucruri rele, dară toate lucrurile ce sunt bune, sunt de El lucrate. Toate, câte El lucrează, sunt lucruri bune și conduc la bine. El este cel desevărsit bun, răul nu poate veni dela El. „Toate lucrurile“ într'atăta, întru cât e El autorul tuturor lucrurilor, cu excepțiunea celor rele, că El le-a creat toate bine și destoinice spre bine. Și pentru că toate, afară de cele rele, numai în El și prin El, numai prin lucrarea lui continuă stau (Col. 1, 17.), așa că, dacă ar putea înceta lucrarea lui (Ioan 5, 17.), și existența tuturor lucrurilor, — Satana, iadul și condamnarea, neluate afară, ar trebui să înceteze (Iov 10, 12; Psalm 104, 29.). „Toate lucrurile“ într'atăta, în cât fără de îngăduința lui nimic, — nici toți diavolii nu pot face (Marcu 1, 34; 5, 2—13; Fapt. 16, 16—18.). În acest înțeles e zisa: „Cel ce face lumina și crează întunerecul; cel ce face păcea, și crează răul, Eu, Iehova fac toate acestea.“ (Isaia 45, 7.) „Au doară... să se întâmple vre-o nenorocire în cetate, și să nu o fi făcut Iehova?“ (Amos 3, 6.) „Cine ar putea zice că să întâmplă ceva fără de porunca Domnului?“ (Plâng. 3, 32—38.) Dumnezeu n'a fost și nu-i nici odată autorul răului (V. Moisi 32, 4.); El nu poruncește nimenui a face rău; El nu pricinuieste nici când răul și nu dă nimenui pricină la aceea (Iacob 1, 13—17.), ci El amenință pre toți cei ce fac rău pedeapsă și nu va lăsa nici un rău nepedepsit (Rom. 1, 18; 2, 5—9; Psalm 5, 5—7; I. Petru 3, 12.).

Dară El îngăduie răul (I. Cron. 21, 1.) — nu tot răul, ce Satana și ingerii săi și oamenii cei răi vreu să facă (Sach. 3, 1.), dară totuși de multe ori și nu ca să înmulțască răul, ci ca să-l mișcoreze: chiar celui rău, sau altora răi spre pedeapsă (Ps 141, 9. 10.), sau și pentru cei pioși, ca lor să le vie din aceea bine, sau să fie pentru aceea: Fie

spre dejeană și păzire de păcat (I. Cor. 10, 5—11.) și rele faprice, sau spre muștrare în dreptate, spre progresarea lor, și ca să le poată mai mari binecuvântări adăugi. (I. Cor. 5, 4. 5; Habak. 1, 12; Iov 1, 9—12; 2, 3—7; I. Cor. 6, 4. 5. 8. 9; II. Tess. 1, 4—7; Ebr. 11, 36—38; Mat. 10, 28—30; Luca 21, 16—18.) Nimic rău nu li să întâmplă lor, fără ca să nu le vie bine sau a le fi spre bine. (Rom. 8, 28.)

„După sfatul voiei sale.“ Dumnezeu nimic nu face fără de sfat: Nici un priceput nu lucră fără de sfat, mai puțin Dumnezeu. Unde nu este sfat nu este nici pricepere. (II. Moisi 32, 28. 29; Iov 12, 12.) Dacă nu lucrează careva priceput, dacă Dumnezeu nu lucrează fără de sfat, atunci n'ar trebui s'o facă nici când vr'un om. (Prov. 11, 14; 2, 11.) Dumnezeu nu lucrează, mai ales în toate ce privec mântuirea noastră, nici când fără de „sfat precugetat și prevedere“ (Fapt. 2, 23.), și în toate câte îngăduie vrăjmașilor săi și ai noștri a face, să întâmplă numai aceea ce mâna și sfatul său a considerat mai înainte, ca să se întâmple.

„După sfatul voiei sale.“ Altcum nu poate fi: El sânghur este Domnul, Creatorul, Țiitorul și guvernatorul tuturor lucrurilor. El a făcut toate și prin voia sa au ele existența și sunt create. (Apoc. 4, 11.) „Și ne-a creat prin voia sa prin cuvântul adevărului.“ (Iacob 1, 18.) Voia lui este voia cea bună, plăcută și desevărsită alui Dumnezeu. (Rom. 12, 2.) Această voie bună, plăcută și desevărsită alui Dumnezeu a făcut-o El totdeauna și o va și face totdeauna, pururea și în veci: „Sfatul Domnului stă.“ (Prov. 19, 11.) Spre sămnn, că sfatul lui nu să clătește, a făcut El la aceea un jurământ. (Ebr. 6, 17.) Nimic alta, nimic mai puțin și nici mai mult decât voia cea bună, plăcută și Desevărsită alui Dumnezeu poate El face: ea închide tot ce-i dumnezeeste bun, plăcut și desevărsit în sine, și toate celelalte

din sine (Isaia 40, 14; Rom. 11, 34; Ier. 29, 28.). Aceasta voință a lui trebuie să o recunoască și să o facă fiecare creatură, — mântuirea lor atârnă pe deplin dela ea. (Luca 7, 30; 12, 47; Mat. 6, 10; 7, 21; Ioan 4, 34; 5, 30; 6, 33. 39; Rom. 1, 10; Efes. 5, 17; 6, 6; II. Petru 1, 21; I. Ioan 2, 17; 5, 14; Ebr. 10, 36.)

Și sfatul unui om trebuie să fie sfatul voiei lui: — care-i în consunare cu voia sa, cu care a adus el voia sa în consunare. Că de altcum, e voia lui, — care nu o poate face, sau nu vrea să o facă, numai o amăgire deșartă, sau și rea. Iar sfatul voiei sale trebuie să fie: Totdeauna și în toate a urma sfatul Domnului și a face voia lui, — nimic mai puțin și nimic mai mult. (V. Moisi 4, 2; 13, 1; Apoc. 22, 18. 19.)

Prin ce o ajunge Dumnezeu, că El pre noi după hotărîrea, după sfatul voiei sale, ne face ca moștenitorii săi și împreună moștenitorii lui Christos? — Apostolul spune: „Prin care,” (Christos, v. 3.) — care era în început la Dumnezeu“ (Ioan 1, 1.), „prin care s'au făcut toate, și fără de care nu s'a făcut nimic, ce s'a făcut.“ (Ioan 1, 3.) „Care este chipul lui Dumnezeu celui nevăzut, întîi-născutul a toată făptura. Căci printr'însul s'au făcut toate, cele din ceruri și cele de pe pământ, cele văzute și cele nevăzute; sau tronurile, sau domniile, sau începătoriile, sau stăpânirile; toate s'au făcut printr'însul și pentru dînsul; și El este mai înainte de toate, și toate printrînsul subsistă.“ (Col. 1, 15—17.) „Prin care a făcut și seculii; care fiind strălucirea mării, și imaginea ființei lui, și purtând toate cu cuvântul puterii sale, făcând prin sine însu-și curățirea păcatelor noastre, a șezut de-a dreapta maiestății în înălțimi.“ (Ebr. 1, 2. 3.) „Căci Părintele a binevoit, ca în El să locuiască toată plinitatea; și făcând pacea prin sângele crucei lui, să împace printr'însul toate pentru sine; printr'însul, zic, sau celor de pe pământ, sau

celor din ceruri.“ (Col. 1, 19. 20.) „În El era viața, și viața era lumina oamenilor.“ „În ale sale a venit, și câți l-au primit, li s'a dat putere, a se numi fii ai lui Dumnezeu, celor ce cred într'însul; cei ce sunt născuți dela Dumnezeu.“ (Ioan 1, 4. 11. 12. 13.) „Căci toți sunteți fii ai lui Dumnezeu prin credința întru Christos Iisus.“ (Gal. 3, 26.) „Suntem și moștenitori, a ceea moștenitori ai lui Christos; dacă suferim împreună, ca să ne și mărim împreună cu dînsul.“ (Rom. 8, 17.)

Și care este scopul lui Dumnezeu, că El ne-a rânduit, a fi moștenitori ai săi și împreună moștenitori ai lui Christos? — „Că să fim spre lauda mării lui.“ Dumnezeu face toate pentru sine însu-și, spre plăcerea și onoarea sa, spre bucuria și lauda mării sale.

Dară mai mult a făcut El pre aleșii săi, fiii și moștenitorii săi, ca moștenirea sa și spre lauda sa vecinică și spre mării sa.

Spre mării sa vecinică și „spre lauda mării sale“ să fie:

a) Că El a rescumpărat pre ai săi pentru cel mai mare preț. (Ioan 3, 16; Rom. 5, 8; 8, 32; Ioan 4, 9; I. Cor. 6, 20; 7, 23; I. Petru 1, 18—20; Apoc. 5, 9. 10.)

b) Că El și-a făcut cea mai mare asteneală pentru mântuirea și fericirea lor. (Isaia 43, 24. 25; 53, 3—7; 10—12.)

c) Puterea cea mare a tăriei lui, care a dovedit-o El în mântuirea, sfințirea și fericirea lor. (Rom. 1, 4. 16; I. Cor. 1, 24; 2, 4. 5; 12, 6; II. Cor. 4, 7; 12, 9; 13, 4; Efes. 1, 19; 3, 7. 20; Fil. 3, 10; 4, 13; I. Tess. 1, 5; II. Tess. 1, 11; I. Petru 1, 5; II. Petru 1, 3. 4; Ebr. 2, 4; Gal. 2, 8; Col. 1, 29.)

d) Că El îi înalță la cea mai mare onoare și mării: „Ca fii ai lui Dumnezeu, spre a poșede și a gusta împreună în împărăția și mării lui.“ (Efes. 1, 18.) „spre căștigarea mării Domnului nostru Iisus Christos.“ (II. Tess. 2, 14; a fi mireasa

Mielului și a ținea pe veci nunta cu El. (Mat. 25, 10; Apoc. 19, 7; Ioan 12, 26; 17, 24; Rom. 5, 2; 8, 17, 18; I. Cor. 15, 43; II. Cor. 4, 17; Col. 1, 27; 3, 4; I. Tess. 2, 12; II. Tim. 2, 10; I. Petru 1, 8, 9; 4, 13, 14; Ioan 16, 23; Mat. 25, 21, 24.)

e) Că ei să se devodească ca neamul lui cel ales, preoția cea împărătească, poporul cel sfânt, poporul propriu, pre care El l-a chemat dela întunec la minunata sa lumină, precând vestesc cu gura lor, dară și cu toată ființa și locul lor, cu toată viața lor bunătațile (virtuțile) (I. Petru 2, 9.) și, ca ce ce sunt „părtași naturii dumnezeiești... adăugind la credință virtutea; iar la virtute cunoștința; iar la cunoștință înfrânarea; iar la înfrânare răbdarea; iar la răbdare pietatea; iar la pietate iubirea frățască; iar la iubirea frățască dragostea.” (II. Petru 1, 4—7.) „Ca cercarea credinței lor cea cu mult mai prețioasă decât aurul cel pieritor și care să cearcă prin foc, să se afle spre laudă și onoare și mărire, — lor, și mai mult Ace-luia, care i-a făcut apți la aceasta, — în arătarea lui Iisus Christos. (I. Petru 1, 7.)

f) Ca noi să-i mulțămim lui, să-l onorăm, să-l iubim, să-l laudăm, să-l mărim și să-l glorificăm cu gura și cu faptele pururea și în veci. (I. Cron. 15, 34—36; Ps. 103, 1—4; 34, 2; 147, 1; Efes. 5, 19, 20; Apoc. 5, 12—13.)

Va urma.

Ce ar trebui să știe mulți?

Știi tu, că biserica lui Christos trebuie să aibe de învățătură sfânta Evangelie, și nu alte cărți eretice? I. ep. Ioan 4, 1; Isaia 8, 20; II. Cor. 13, 5; Fapt. 17, 11; Efeseni 4, 17; Filipeni 1, 9—11.

Știi tu, că pocăința s'a înființat de Christos și popii tăi te amăgesc, zicând că nu? Marcu 1, 15.

Știi tu, că mai întiiu trebuie să crezi și să aibi fapte de pocăință, și atunci numai poți primi sfântul botez? Mateiu 3, 7, 8.

Știi tu, că sfântul botez este dat de Christos Domnul pentru cei ce cred și nu pentru alții? Marcu 16, 16; Fapt. 2, 41, 42; II. Corinteni 8, 5; Faptele 2, 47; Mateiu 28, 19, 20; Faptele 8, 36—39.

Știi tu, că botezul copiilor nici nu s'a ivit până în al 3-lea veac, și că a fost făcut de eretici, sacerdoți, și în al 4, 5 și 6-lea veac a venit în practică?

Știi tu, că preoțimea s'a înființat dela Constantin cel mare și nu dela Christos? Tot așa icoanele, altarele și toate tradițiunile.

Știi tu, că botezul semnifică înmormântarea omului cel vechiu, și Cina Domnului amintirea morții și venirii lui, și nu-i spre iertarea păcatelor, cum popii tăi te învăță? Romani 6, 1—14; I. Corinteni 11, 26.

Știi tu, că a fi învățacelul lui Iisus și fericit în lumea viitoare așa vei putea, dacă vei sta în zisele lui? Ioan 8, 31; I. Ioan 2, 27, 28; 3, 9.

Știi tu, că noi (baptistii) avem zeci de mii de martiri, omoriți pentru Evangelia lui Christos, și că în Rusia „sinodul sfânt” duce pre frații nostri în Christos la Siberia, de li omoare?

Știi tu, că „sinodul sfânt” este făcut din popi, care au ucis mii de frați ruși, pentru că au predicat Evangelia?

Știi tu, că popii ne-au dat numi de despreț, ca oameni să se înfrice de noi și să nu ne asculte când predicăm Evangelia?

Știi tu, că popii au încercat, să falsifice sfânta Scriptură, acum de un timp, de când n'au mai putut-o ținea ascunsă dela oameni? și că au și falsificat-o în unele locuri?

Știi voi, frații mei în Christos, că traducerea cea mai nouă de scripturi este în multe locuri falsificată cu voia?

Știți voi, că asta s'a făcut, ca lucrul Domnului să fie atăcut (mai bine zis: impiecat); și că în Ebrei 4, 8. 9. în limba cea greacă nici vorba nu este de „Sâmbătă“ și traducerea nouă este falsă?

Știți voi, că cuvântul grec **Sabbatismos** este zi de răpaus și nu „Sâmbătă“ Ebrei 4, 9; și că **presbyteros** este bătrîn și nu preot?

Știi tu, cetitorule, că războiul nostru ce neamicii adevărului de mult durează și învingerea a fost tot a noastră și va fi și în viitor?

În care oaste lupti tu: în oastea lui Christos, sau în a lui Sătana?

De Ioan Socaciu.

Despre rugăciune.

(Sfârșitul.)

Pentru aceea trebuie făcut și în asta privință cum o zise Domnul în vâțăceilor săi: „Aruncați mreja la dreapta“, și veți vedea folosul de curând, care prin aceea să vede mai iute, că membri vor avea atragere la oarele de rugăciune, și la timpul hotărit, duminică duminică la 8 oare, când în toată țara, în toate adunările să începe oara de rugăciune vor fi la locul lor, și asta va fi un semn bun despre creșterea către Christos. Este tare de lipsă, că cel ce conduce oara de rugăciune, să o știe nainte, când o fi rândul lui, ca să se poată pregăti cu vîinte potrivite și cu îndemnări potrivite, ba și cu cântări potrivite obiectului, și numai așa să poate aștepta ceva rezultat după rugăciune, și altcum nu.

Conducătorul oarei de rugăciune trebuie să îndrumeze cu seriozitate pre membri la regulă, ca fiecare să ceară în rugăciune acela lucru, care s'a arătat și s'a pus înainte. Și să nu îngăduia, că o grămadă de copii să bolborosască în adunare „Tatăl nostru“, că bolborosirea nu-i rugă-

ciune din duch și din adevăr, ci niște cuvinte învățate, fără de sâmt. Zică ei acelea acasă, dară nu la adunare. În adunare roage-se cei serioși, cei ce din sâmt sufletesc știu arăta lipsa înaintea Domnului.

Conducătorul oarei de rugăciune are de datorință a priveghia cu seriozitate și despre aceea, să nu fie conturbată din partea aceluia, la cari nu le place a fi la vreme la adunare, ci tot cu întârziere vin și atunci să bagă ca și în teatru, sau în sala de joc, cu zgomot mare și cu tropote, încât să face conturbare. Dară asta nu-i iertat să fie. Pentru aceea trebuie învățat așa pre membri, cât și pre copii, ca toți să vie la vreme, ca după început să nu se mai facă nici o mișcare. Și dacă totuși să întâmplă, că cineva n'a putut să fie de față la vreme și vine mai târziu, atunci să între așa de mereu și să ocupe loc, ca nimene să nu iee sama, că a intrat. Mai înțelepteste ar face așa unii, dacă ar ocupa locul, nu ca cei ce vin la vreme, ci ca cei întârziati: napoi, napoia tuturor.

Lucru de însămnat e și acela, ca fiecare când să roagă, roage-se potrivit scopului; spre pildă cel ce dictează cântările nainte începutului serviciului, are să se roage cu glas, fiind întors cu fața spre popor. Să ceară ajutorul Duchului sfânt, ca să fie și cântările spre mărirea Domnului. Dară el nu are a cere nimic mai departe. Ci predicătorul când începe serviciul dumnezeesc, el are să ceară, că serviciul nu cu rugăciunea dictătorului, ci cu a predicătorului să începe. Pentru aceea el are să se roage pentru binecuvîntare potrivită la serviciu.

Apostolul Pavel zice în ep. către Corinteni I. Cor. 14, 40; „Toate să se facă după cuviință și rânduială.“ Și asta trebuie să fie în toate afacerile creștinilor, dară mai ales în adunare, la locul acela, unde ne adunăm, ca să avem împărtășire cu Dumnezeu; că unde nu este privire

la aceasta, acolo nu-l știu prețui pre Dumnezeu, care este de lață între poporul său.

Și sunt mulți rugători, care încă nu au învățat, ce zice Iisus în privința rugăciunii în Ev. Ioan 14, 13. 14; 16, 23. 24. adevărată aceea, că

ori ce cerem dela Părintele în numele lui Iisus, și nu dela El, ci în numele lui, dela Tatăl ceresc, ni se va da.

Dee Domnul, ca și asta îndemnare să servească spre creșterea tuturor fiilor lui Dumnezeu. E. I.

PENTRU COPIII NOSTRI.

Compus de R. S.

Voluntari nainte!

Heinric Lepertson, care într'un sat pomeran era ca „strein“ numit, deoarece nainte de asta era într'un oraș mare ca pompier (focar), conduse doi tînări tari de mână nainte sa și uimindu-se clăti din cap: „Asta-i copilărie, tînărilor... Eu nu vrea să mă ocup cu asta și și pe sama voastră este alt lucru după școală.“

„Dară noi nu negrijim nimic cu asta“, îl întrerupse Carol Hantelmann, cel mai bătrîn din ei, și veni iarăși cu câțiva pași mai aproape „aceasta întâmplare și rămâne între noi. Asta o făgăduim și în numele celorlalți.“

„Da“, zise într'acestea celalalt, care tăcu până acuma, „noi o făgăduim cu toți!“

„Taci! Otto Pagel!“ îl îndrumă Carol la rând, „acuma eu vorbesc; apoi poți vorbi și tu!“

„Dacă voi doi acuma deja vreți se vă certaiți, ce lucru voui să am cu douazecișidoi de acești ștregari?“

„Ne vom purta bine, Lepertson“, îl asigură Carol cu mândrie.

„Și pentru ce să mă apuc eu cu voi? Sunt destui în sat, cari aici s'au născut, din aceia doară ori care o face mai bine lucrul ca mine.“

„Dară noi pre d-ta te vrem, nu pre altul.“

„Și pentru ce?“

„Pentru că d-ta cunoști bine toată cauza și pentru că ai sămnnul meritului de înăntuit.“

Fața cea pildă a fostului pompier roși și zise în liniște: „Eu în fapt nu am spus nici un cuvânt despre asta.“

„Dara Littrik, bătrînul poștar a istorisit toată treaba fetelor de tors.“

„Dapoi că el nici n'a fost de fața, când s'a întâmplat aceea.“

„Oh acela știe foarte bine toate și noi făgăduim, că vom fi supuși și iubitori de regulă, toate la facem, ce d-ta ne poruncești nouă.“

„Dapoi, spuneți-mi numai cum vi s'a întipărit asta în minte?“

Acuma nu să mai putu stăpâni Otto Pagel, tînărul cel de treisprezece ani și precând își asigură cu coatele locul între ceilalți, eși din gura lui acest val de cuvinte: „Deja de un an întreg vrem să facem asta și predicătorul nostru ne-a sfătuit la aceasta. Ști d-ta, Lepertson, ce zise el? Să nu gândim, că parola „voluntari nainte!“ e parolă de războiu, ci parolă de pace nu numai pentru cei mari, ci și pentru noi și în general pentru fiecine, care așa își iubește pre aproapele său, ca pre sine însuși.“

Lepertson auzind acestea făcu după olaltă din cap. „Dacă predicătorul vostru spuse aceasta, e foarte bine

dela el, el are mai multe semne nevezibile de merite, decât eu cu toți cei de asemenea mie. Așadară voiu vorbi cu el."

Patru mâni de băiați cuprinseră brațul cel tare a bătrînului.

"Dapoi că noi am votat, că nimene nu va ști nimic în sat despre aceasta. Dacă ar ști, pururea ne-ar întreba, ne-ar conturba, ba încă ar și rîde de noi."

"În aceasta ai drept," zise bătrînul flegmatic.

"Așadară poți vedea, că așa merge mai bine, cum am plănuțit-o noi," zise Carol Hantelmann cu respect.

O clipă să gânde Lepertson în sine și apoi zise foarte prietinește astfel: "Mai că o să cred, că voi vreți ceva joc nou. Și dacă voi toți sunteți atît de prosti, de ce să nu pot fi și eu? Așadară voiu face după voia voastră. Spuneți asta și la ceilalți. Măne seară, când veți fi mănăat gânștele acasă dela păstor, veniți la olaltă în șura cea vechiă, acolo pe țarina mea. Aduceți cu voi ce puteți aduce cu conștiința bună: funii vechi de uscat hainele, vădre, ciubere, buți, ce nu să folosește acasă. Dară să nu mințiți părintelor vostri! Dacă nu vreți să le-o spuneți pe față, atunci spuneți, că Heinric Lepertson vrea să ne învețe la aceea, cum putem cândva câștiga semne de merit (medalii). Iar în școală să fiți sirguincioși, și despre care voiu auzi plângere, nici să nu vină naintea ochilor mei."

Mai întiiu numai 22 au fost aceia băieți, care au mers în sările de vară la țarina lui Lepertson și acolo au lucrat un cias sub conducerea bătrînului și apoi merșeră frumos acasă. Și când pentru însurarea de vreme s'a ținut instrucția nemijlocit după școală, crescū trupa băieților la 32. Tot mai mulți și mai mulți s'au adăngat către ei, și cât de mare le-a fost bucuria, dacă puteau seara scoate întiiul măr fript din captor.

Nu preste mult veni iarna. Căile și gropile s'au umplut de zăpadă. Aspru domnea stăpânul frigului. Lacul satului numai acolo avea un ochiu deschis, unde au obicinuit vitele a-și stămpăra setea, care o lovitură bună de secure nu o lăsa să înghețe. În ziua cea mare de târg pe crăciun, în care și silvangianii au mers la oraș, a arătat gradul 15 grazi frig. Acuma n'au plăns copii, că trebuia să rămână acasă. Băieții au grijit de vite și fetele au fost ocupate cu copiii mai mici.

Băieții cu bucurie lăsară să meargă părinții la târg, ca Heinric Lepertson le făgăduise, că astăzi le va spune, cum a căpătat sămnul de merit.

Deja să grăbiră câțiva băieți pe drumul obicinuit, când isbucni pe casă cea acoperită cu paie a celui mai sărac locuitor a comunei flacăra focului. Toți au știut, că acolo locuiește nana cea bătrînă, acărei mână tremurândă nu putea ținea cu pază de așchiile arzânde.

Vântul sufla din spre răsărit și ducea așchiile înfocate pe căsile vecinilor din apropiere.

O clipă șovăiră beieții, apoi merșeră doi a da raport lui Lepertson despre caz, iar doi fugiră spre casa arzândă.

Ajungând la casă, înzădar încercasă a străbate în odăiă, nu puteau deschide ușa. Trebuia să spargă fereastra, că bătrina cea fricosă încuie ușa din lăuntru.

Când cei dintiiu săteni văzând focul s'au întors acasă, era comună scăpată de ori ce piercol. Heinric Lepertson stătea între tînării săi ca un general și astăzi i-a lăudat mai nainte după vremea cea lungă de învățătură: "Voi așa v'ați purtat astăzi, ca niște pompieri adevărați și eu mă bucur din inimă, că în aceea vreme am îngăduit cererei voastre și v'am învățat, că nu aveți a vă teme, dacă să întâmplă ceva rău. Carol Hantelmann, de astăzi nainte tu ești capitanul pompierilor."

Dara Carol Hantelmann nu auzi aceasta. Când scoase pre nanuca bătrână din foc, îi arse un cărbune părul său cel des, blond, ba încă și o rană arsă căpătă pe cap. Înse el nu voia să se plângă, până n'a fost tot pericolul delăturat. Dară acuma îi săcă puterea, cu ochii închiși să propti de teiul cel bătrîn, care în căldura cea mare plânse de pe sine cristalele cele de ghiată. Heinric Lepertson îl luă pe brațe, tocmai așa, ca pe cei trei copii, pre cari cu douăzeci de ani mai nainte îi mântui dintr'o casă arzândă.

Oamenii din Silvangen puseră în liniște mâinile la olaltă, că Dumnezeu aprinse atât de măreți lumina crăciunului de aproape în fiii lor. Pentru esprimarea sântemintelor lor nu găsiră cuvinte, dară în inima lor acest sânt era :

Oh, când e primejdios
 Și ajută toți cu toți,
 Nu-i teamă, că tați și fi
 Primesc glasul poruncii,
 Când de ajutor suntem lipsoși :
 „Voluntari înainte voioși !“

Statornic și credincios.

Când regele cel capricios și trada-tor Uganda lăncezia ca o fiară selbatică după sângele creștinilor, lăsă el să fie prinși câțiva băieți, acărur unica vină din aceea constătea, că să apucară tare de Iisus și dovediră o statornicie, care rușina nestatornicia lui. Poporul îi persecuta după exemplul jalnicului lor domnitor cu dispreț și batjocură. Dară aceste săgeți ale celui rău au picat jos de pe scutul credinței acestor marturi tînari. Ei fură în public arși ca cenusă ca să dovedească învățatura cea nouă a învierii, cum li se striga lor cu dispreț. Respunsul au fost cântări de laudă și mulțămită, și pe lângă toată uriciunea ce s'a făcut la moartea lor, nu ieși murmur prin buzele lor.

Tot așa credincioși au fost în anul 1876, 40 de elevi a unei școală în Higo (Iaponia), cari s'au mărturisit către creștinizm. Ahea să observă, când a isbuenit o rescoală sânge-roasă contra școlai. Învățătorii fură închiși, părinții amenințau cu sinucidere, dacă nu s'ar lăsa fiii lor de creștinizm, dară ei stătură tare. Bibliile lor fură arse, ei fură chinuiți mai spre moarte, toate înzădar. Unul din ei fu făcut în casa părintească ca selavul servilor, și acestora fu poruncit, a umbla cu el ca cu un om demonizat, lăpădat. Și totuși stătea el ca o stâncă.

Da, în El biruim noi, pentru că nu în propria noastră putere ! Dară puterea lui nu ne stă la dispozițiune numai pentru martirism, ei și pentru ispitile și cercările zilnice în școală, pe uliță sau acasă.

Sigur pe brațele lui Iisus.

Doă fetețe să jucau cu păpușele lor în odaia de copii și cântară aceasta cântare : „Pe brațele lui Iisus, Capul meu voi pleca.“ Mama feteților era ocupată în odaia învecinată, dară vorbirea lor o petrecea ea cu atențiune, fără ca ele să o fi luat în samă.

„Marto, cum ști tu aceea, că la Domnul Iisus ești în siguranță ?“ întrebă Lina, cea mai mică.

„Pentru că eu pre Domnul Iisus îl apuc tare,“ respunse Marta.

„Acea nu-i așa sigur,“ zise cealaltă feteță. „Dapoi dacă ar veni diavolul și ți-ar tăia amândouă mâ-nile !“

Sora cea mai mare ajunse în puțină surprindere, puse jos păpușa ei și să cufundă în gânduri. Dintr'odată numai să umplu fața ei de bucurie și strigă astfel : „Oh, că asta o uitai eu de tot ! Domnul Iisus mă ține pre mine cu amândouă mâ-nile și satana nu poate tăia acelea ; pentru aceea sunt în siguranță.“

In ospital.

Într'un ospital mare a capitalei zăcea o biată femeie între chinuri mari.

„Așa durere mare, ca a mea, nu mai există! Nimene n'a suferit mai mult în lume ca mine.“

„Ba da unul,“ — sună spre ea încetșor de pe buzele unei fetiță de lângă ea.

După puțină așteptare iarăși începu femeea: „Nu, așa încă n'a existat, ce eu trebuie să sufăr!“

„Dară totuși odata!“ — sună napoi. Femeea își intoarse capul către cea ce vorbea, care era o fetiță de 15 ani.

„Așa-i că la mine gândești cu aceea?“ întrebă ea cu neîncredere, dară nu putea împiedeca, că aceasta exprimare să nu se cunoască pe fața cea scăzută.

„Nu, nu, eu la altul gândesc!“ strigă copila. „Între doi făcători de rele l-au crucificat, l-au bătut și l-au batjocorit, dară El o purtă fără de mormur.“

Pe câteva clipe să făcu liniște. Apoi veni îngrijitoare și i-a adus limonadă recoroitoare. „Mulțamesc,“ — zise copila, după ce beu. — „Lui i-au dat oțet când a însetat!“

„Ach, dapoi că ea vorbește despre Christos!“ — zise femeea gângăvind și aruncându-se încoace și încolo, — „dară suferințele Lui nu alină ale mele!“

„Liniște!“ — șopti copila. — „El fu rănit pentru fărădelegile noastre, fu zdrobit pentru păcatele noastre; pedeapsa aducătoare nouă de pace, era asupra lui, și prin ranele lui noi ne-am vindecat.“

În celalalt pat fu liniște... Oare să fie înțeles femeea însămnătatea acestor cuvinte?

După câteva zile, tocmai în zorile dumincei observă îngrijitoarea, cum să mișcă buzele micii bolnavă și zise în liniște: „Merg acasă — să

iau cununa — nu o merit — dară din char.“ — Acuma închise ochii, și sufletul ei rescumpărat stătea colona naintea tronului Mântuitorului, care a rescumpărat-o cu scumpul său sânge.

DIN FĂURIE.

Bunul Dumnezeu ne-a trimis nouă biciul său, prin care lovindu-ne ca un Părinte înțelept și mult milostiv, nu i-a fost în gând a ne stărpi, nu a ne pedepsi pe veci, ci după cuvântul său: „Cugetările voastre nu sunt cugetările Mele, nici căile voastre căile Mele, ci pe cât e de nalt cerul de pământ, sunt cugetările Mele de cugetările voastre, și pe cât e de departe ausul de răsărit, sunt căile Mele de căile voastre... căci Eu am cugetări de pace pentru voi.“

Noi nici de cum nu ne putem scuza, nu ne putem deosebi de mulțime și a ne face mai buni. Dacă aceasta lovitură ne-a ajuns, noi toți am meritat-o, și încă nici nu ne-a ajuns pre cei mulți după meritele noastre. Dară precum El ne-a lovit și ne-a rănit, să zicem și noi cu profetul său Osea: „Veniți să ne întoarcem către Iehova, că El a sfășiat, și tot El ne va vindeca.“ El ne spune în cuvântul său: „Ascultați-mă și veți trăi,“ și iarăși: „Părăsască nelegiuitul calea sa, și nedreptul cărările sale.“ Și noi să spunem: „Păcătuit-am la cer și înaintea Ta, și nu suntem vrednici a ne numi fii ai Tăi.“

„Oh Doamne, miluiește-ne după mare mila Ta, și după mulțimea îndurărilor tale șterge fărăde-legile noastre!“ Noi ca oameni nu cugetăm ca Dumnezeu, că El e iubirea cea nemărginită, și când muștră are cugetări de pace pentru noi și în mijlocul războiului. El vrea să fim noi cu El în pace, împăcați cu El și nu potrivnicii voiei sale. Cugetările lui sunt cuget-

tări de Părinte, care vrea binele fiilor săi. Și căile lui sunt minunate. Nu merge El pe căile noastre cu noi, ci El vrea, ca noi să căutăm căile lui, că acelea ne sunt spre fericire și mântuire. Dară când noi suntem cerbicoși, nu vrem să ascultăm, ni se par căile proprii mai bune, ca căile lui, atunci El ca un bun Părinte ne ia la biciu și vrea ca să ne aducă cu puterea dela prăpăstia pierzării.

El ne arată nouă prin acest timp greu, cum am negrijit noi datorința noastră față de lucrul lui cel minunat și glorios a misiunii, de care noi așazit am uitat. Cât de sirguincioși au fost unii în vremurile de demult. Ei au mers din duminică în duminică pela adunări, și și prin locuri unde nu erau adunări și au vestit vestea cea minunată a mântuirii prin Iisus Christos. Și oare tot așa au rămas acestea; cu durere nu. Aceia misionari însuflețiți au recit în multe locuri; tot mai rar să duceau, dară cu aceea le scădea și bucuria, și puterea de mărturisit. În sfârșit nu să mai mișcau de acasă. Dară uite! De odată sună signalul împărătesc la războiu și chiamă la arme pre mulți bărbați, care de altcum nu s'ar fi mișcat nici până la comuna vecină, ca să vorbească despre iubirea lui Dumnezeu. Ei stau în câmpul de luptă, și cari au fi și uitat rugăciunea, s'au învățat din nou a o folosi. Cei ce erau încă liberi fură în parte înrolați și chiamiți la arme. Acolo au început ei din nou a mărturisi pre acela Mântuitor, care are cugetări de pace cu oamenii și ale cărui căi sunt minunate, nu ca a oamenilor, ci sunt foarte îndepărtate de ale lor. Ei mărturisesc acolo pe câmpul de luptă despre bunătatea și iubirea cea nemărginită alui Dumnezeu, care vrea pace tuturor celor de departe și celor de aproape, și uite, de aici și de acolo, dela oameni streini, acărur nume nici când nu l-am auzit, ne vine câte o veste îmbucurătoare.

Domnul a lucrat la inima lor cu evangelia păcii, vestită prin fiii săi cei slăbiți în vremea de pace, dară treziți și curățiți prin focul cercării în mijlocul războiului. Ei lucrează, și a noastră dorința este, ca Domnul să binecuvinteze lucrarea lor, cât de slabă ar și fi și să le dea bun rezultat, ca să aducă multă roadă, spre onoarea gloriosului său nume.

*

După cum am scris mai nainte odată, frații nostri cei îndepărtați dincolo de ocean și-au fost pus o bună hotărîre în inimă, ca să dovedească iubirea lor către patria cea vechiă, unde fură cândva legănați, că vor da ajutor la olaltă pentru văduvele și orfanii fraților nostri căzuți pe câmpul de luptă, ei o și făcură trimetând o frumoasă sumită de bănișori. Și acuma-i vorba că care sunt acelea văduve și aceia orfani și unde să află? Frații nostri, conducătorii adunărilor, din tot locul, unde numai sunt frați români prin țară, fără deosebire să facă cunoscut prin conducătorii cercurilor lor la fr. Sida Todor Körösbökény, că unde, câte sunt văduvele și câți orfanii, în ce stare materială (câtă avere au) sunt, și cum s'ar putea mai bine ajutama. Ajutorul e bun, dacă să face cu grabire e de două ori așa de prețios, dară dacă lenevim și întâziem, nu mult folosește. Samaritanii trebuia să facă iute, și la aceasta nu i-a părut lui rău nici de asinul, nici de oleiul, nici de vinul, dară nici de banii săi. Fapta fraților nostri de dincolo de ocean de sigur nu-i de nesocotit și Domnul are pentru așa fapte cuvinte încurajătoare și făgăduitoare.

* * *

O alta faptă o făcură niște frați ai nostri cu câteva luni mai nainte pe câmpul de luptă în Serbia. Ei o văzură, că Domnul i-a scutit și nu i-a părăsit, și din mulțămintă către Domnul își deschiseră inima și

punga, și dădură o sumiță frumoasă, ca dela unii ostași, pentru cei lipsiți dintre poporul lui Dumnezeu. Domnul de sigur nu va uita de ei.

* * *

O și mai interesantă întâmplare și dovadă a iubirei au dovedit doi frați, cari încă nu sunt duși la câmpul de luptă în A. Ei au fost duminică la adunare și de acolo mergând ei spre locuința lor, au găsit pe trotoar pe stradă un ac de cusut. Unul zise că nu s'ar cuveni a-l lua, că-i Duminică. Celalalt zise, că îl vom lua, și îl vindem; banii pentru ac fi vom da pe sama săracilor. Ce gândiți, iubiți cetitori, ce o mare sumă să și capătă pentru un ac! ați zice voi. Dară așteptați puținel. Acela frate de sigur o fi auzit, cum s'ar putea acela valoriza. El zise: îl vom lizita. Dapoi bine. Celalalt frate dădu în dată 2 fileri pentru el. Dară nu fu a lui. Veniră apoi mai mulți fileri, că au fost acolo mai mulți frați-ostasi la olaltă. Dară acul nu fu încă dat. Apoi veniră coroanele nainte, dară acul tot rămase la lizitant. Până în sfârșit să urcă prețul la 75 coroane. Acuma stătu treaba în loc. Dară acul nici acuma nu-și capătă gazdă. În sfârșit fu hotărit, că mai vreu să liziteze odată și atunci se va închide cu cel ce va oferi mai mult în duminica viitoare. Frații ne scriseră, că au nădejde a ajunge prețul acului la 100 coroune. Un ac! Cel ce va ajunge în posesiunea acului ac va fi om bogat! Doară nici nu l-a ști prețul! Noi până acuma am cumpărat ori vindut 2—3 ace de un creițar, și uite ce preț să capătă astădată pentru 1 ac! Inse nu-i aici acul cauza, nu s'a suit prețul acelor așa sus; aici e alta cauza: Dumnezeu își arată mărirea sa, că El prin cele mai slabe și mai nesocotite să fie glorificat. Acul tot acela rămâne ca în toate zilele, dară valoarea de sus vine. Noi trebuie să avem iubire către Dumnezeu și aceasta o putem noi mai bine atunci dovedi, când

iubim pre aproapele nostru cu fapta. În numărul viitor vom pune rezultatul.

* * *

Un frate iubit încă ne vine cu ceva, ce ar putea fi așazis grija și altora. Adecă el vrea, așa să vede că la dorința mai multora, să capete deslușire la 2 întrebări. Cea dintiu să vede, că ar avea ceva neliniștire din partea sămbătarilor cu legea. Ea să află Mateiu 5, 19. De vrem să știm despre desființatori ori implinitori, trebuie să recunoaștem și ceea ce vorbește Domnul tot aici la versul 17-lea. „Nu am venit să desființez ci să îndeplinesc.“ Aici nu spune Domnul, că bizuiește pe alții împlinirea și El să trage la o parte, ca cel ce nu poate. Aceasta lege, despre care-i aici vorba, nici n'a fost naintea Domnului, dară nici în urma lui, care să o fi putut așa ținea cum e scrisă. În întâia linie a fost aceasta dată lui Israil, și numai lui. Întrebarea adventistică, care numai la sămbătă reflectează, a fost cândva dată lui Israil ca un sămna relațiunei între Dumnezeu și Israil. (Vezi II. Moisi 31, 13 și cap. 23, 12; Marcu 2, 27—28.) Iar semnele legii în noul testament sunt: Umbră, netrebnice, învechite, schimbate, slabe, învățători îndrumători spre Christos etc. (Ebr. 10, 1; 8, 5—13; 7, 12. și 18; Gal. 3, 24; 5, 18—24 și 25; Rom. 5, 20.) Christos ne-a rescumpărat pre noi creștinii dintre păgâni de sub blăstemul legii. Legea s'a împlinit. (Gal. 3, 10—14; Efes. 2, 15; Gal. 4, 4—7; Ebr. 4. dară mai ales capitolele 9. și 10.) S'a împlinit! (Rom. 10, 4; 13, 8—10.) Nu s'a șters. (Mat. 5, 17; Rom. 3, 21—31.) Sângele lui Christos este sămnnul noului testament, precum a fost sămbăta sămnnul vechiului testament. (Mat. 26, 29; Marcu 14, 24; Luca 22, 20.) Cel ce vrea poate găsi și mai multe. Cei ce sunt într'adevăr în Christos, sunt liniștiți, că ei vor fi fericiți numai prin mila lui Dum-

nezeu. A două întrebare este un loc cunoscut. El este la II. Corinteni 12, 2—5. Aici nu vorbește apostolul despre nimic și niminea altul, decât despre sine. El nu vrea să se fâlească zicând: eu am fost, ci el e modest și să ține de umilință, ceea ce el și altora recomandă mult. Oamenii lăudaroși nu sunt nici la oameni plăcuți, dară dacă sunt umiliți, vor și fi plăcuți și lui Dumnezeu și la oameni, și pot mai ușor încunjura ispita.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminică, în 18. Iulie.

29. Solomon își alege înțelepciune.

I. Regi 3, 5—15.

Cuvânt de aur: „Începutul înțelepciunii este temere de Iehova, și știința celui Sfânt este priceperea.” Prov. 9, 10.

Scurt, după suirea lui Solomon pe tron, adormi părintele său David. Silința lui Solomon era deci, a înțării regatul. Dară Adonia nu avea liniște, ci căuta a subgropa vaza lui Solomon. Solomon îi dădu calea cu amenințarea: „Iar de se vor afla rele în el, atunci să moară.” Asta o și împlini Solomon. Dară și Ioab, care omori pre Absalom și apoi să ținea totuși de Adonia, fu omorit. Prin aceasta fură și păcatele lui contra lui Abner și Amasia espiaate. Abiatar, preotul, încă ajutase lui Adonia. El fu depus, și Țadoc care unse pre Solomon, păși în locul lui. Apoi sărbă Solomon o deosebită sărbare au jertfit în Ghibeon, unde stătia cortul întrunirii, ca prin aceasta sărbare să poată mai bine uni poporul sub domnia sa și și înriurirea religiunii să-și găsească dreptul ei în toate părțile regatului său. Noi vedem aici 1. Cererea lui Solomon (v. 5—9.) și 2. Respunsul lui Dum-

nezeu (v. 10—15.) Solomon cere înțelepciune și Dumnezeu i-o dă bucuros; ba El îi dă și aceea ce el n'a cerut. Și noi putem cere în numele lui Iisus ceea ce-l onorează pre El, și El voios ne ascultă și ne dă preste cererea noastră după bogăția îndurării sale.

Duminică, în 25. Iulie.

30. Solomon sfințește templul.

I. Regi 8, 12—30.

Cuvânt de aur: „Casa mea se va numi casă de rugăciune pentru toate popoarele.” Isaia 56, 7

Cu zidirea templului s'a început un capitola nou istoriei lui Israel. Templul fu zidit pe muntele Moria. David a adunat în anii săi din urmă mult material pentru templu. Valoarea fierului, aurului și argintului să fie avut aproape la 200 milioane de coroane. Materialul cel mai scump fu folosit la zidirea templului, și lucrătorii cei mai isteți din regatul Tirului fură aplicați, a duce la îndeplinire aceasta zidire artistică. 3300 de ofițari și prelucrători aveau supraveghierea preste acest edificiu, la care erau ocupați 30,000 de Israeliti și încă 150.000 de alți lucrători. Pietrele și lemnul fură așa de îndreptate și pregătite, că edificiul putea fi închiăiat fără de sgomot și fără o lovitură de ciocan. Templul era 30 metri de lung, 20 metri de larg, și 20 de nalt. Și aici să afla împărțirea ca și în cortul întrunirii: locul sfânt și sfânta sfințelor. Când fu edificiul gata, a urmat sfințirea, și lecțiunea noastră ne rapoartă câteva din rugăciunea, care a vorbit-o Solomon cu ocaziunea acestei deosebită festivitate. Noi vedem 1. Somon laudă mila lui Dumnezeu, care l-a învrednicit, a zidi aceasta casă. (v. 13—21.) 2. Solomon cere mila și binecuvântarea lui Dumnezeu preste sine și preste poporul său. (v. 22—30.)

Duminecă, în 1. August.

31. Regina din Șeba vizită pre Solomon.

I. Regi 10, 1—10. 13.

Cuvânt de aur: „Înțelepciunea mai bună este decât mărgăritarele.” Prov. 8, 11.

Cum s'a rugat Solomon pentru înțelepciune și o căpătă, cum s'a rugat el prin înțelepciunea căpătată dela Dumnezeu însuflețit la sfințirea templului cel frumos am cetit noi altădată. Inse Dumnezeu și dacă lucră uneori pe neobservate, dară cu atât mai mult suntem miluiți de El. Înțelepciunea și mărirea lui Solomon, cu care l-a dăruit bunul Dumnezeu n'au rămas ascunse, ci vedem că ajunseră până departe în Șeba, în Arabia. De acolo să scoală regina și face calea ei obositoare și piericuloasă prin locuri pustii cu servii ei, numai să văză și să auză pre acest rege minunat și atât de laudat. Ea fi pune îndată ghicituri înainte, și Solomon îi răspunde la întrebările ei bine alese. Ea cunoaște într'acestea toate lucrul marelui Dumnezeu și-i dă onoare: ea aduce lui Solomon daruri prețioasă și apoi să întoarcă dela el cu multe alte daruri scumpe. Acesta era Solomon. Dară Domnul Iisus spune: aici — la El — este mai mult ca Solomon. El e mai înțelept, mai măreți, mai bogat: Și lui fi putem aduce darul inimei noastre și El vrea să ne dea daruri cerești: Binecuvântări mari și bogate. Copiiilor, nu ați vrea voi să-i aduceți inima voastră ca jertfă ?

Duminecă, în 8. August.

32. Împărțirea regatului.

I. Regi 12, 1—24.

Cuvânt de aur: „Mândria merge înaintea dărăpînărei, și măreția înaintea căderei.” Prov. 16, 18.

Despre înțelepciunea și bogăția lui Solomon am auzit noi în lecțiile de mai înainte; astădată inse trebuie

să auzim despre așa ceva, la ce nici n'am gândi, că ar fi cu puțință: Împărțirea regatului! Și ori cât de uimiți ne-am uita noi la aceste două cuvinte, ori cât de strein ar suna ele în auzul nostru, dară mărirea lui Solomon aparține acuma trecutului și următorul său, Rehoboam, nu moștenește numai o parte mică a țării, precând Ieroboam, care era cândva servul tatălui său, capătă partea cea mai mare. Oare de ce? Solomon n'a rămas în aceea înțelepciune simplă și nefalsificată, care o căpătă la cererea sa dela Dumnezeu, ci voia să caute placul și a femeilor sale și Dumnezeu fi spune lui înainte, că nu o va păți bine. Și acuma vedem noi pre Rehoboam ca moștenitor. El nu să umilește, nu caută binele său propriu, nici la sfatul celor mai bătrîni, și astfel pierde mult, și numai puțin fi rămâne, dară nu pentru că s'ar fi găsit ceva puțină umilință ori bunătate în el, nici pentru că tata său era cel mai înțelept și mai vestit rege în Israel, el o capătă pentru făgăduința lui Dumnezeu către moșul său David. Oh, și câți au primit atunci milă dela Dumnezeu, pentru părinții lor, care au fost cu totul predați lui Dumnezeu, și nu pentru bunătatea lor. Că mulți au mers cât mai departe cu voia dela Dumnezeu, dară credința părinților și rugăciunea lor fierbinte i-a scăpat. Oare nu să roagă și pentru tine tînăre părinții tăi cu lacrimi pentru sufletul tău? Când vrei să te pre dai lui?

Pentru Duminecă, în 15. August.

33. Cum duce Ieroboam pre Israel la păcat.

I. Regi 12, 25—33.

Cuvânt de aur: II. Moisi 20, 4.

Să răspândim foiele „ADEVARUL”
„RAZELE AURORII” și „CREȘTINUL”.

Fr. Vasile Dragoș. †

În duminica de 31. maiu d. a. a binevoit Domnul preste viață și moarte a porunci fratelui nostru și servului său, a pune toate jos și a merge la El în vristă de 37 ani. Acest frate a fost în viața sa lumescă încă un om cam prețuit și avea petreceri cu oamenii mai de frunte a comunei sale. Dară toate acestea nu stâmpărără setea sufletului său, până n'a găsit calea mântuirii. Găsind el această s'a silit a o arăta și altora. Și frații din loc, — Revetiș — încă dau o bună dovadă despre el. A lui îndemnări, ca a unui cap a adunării, nu au fost cu coarne, ci el știa cu sânt și duchul blândetei îndemna. Oh de ar avea aceste îndemnări un răsunset pe o lungă vreme în inimile celor ce le căpătară. Noi jălim ca cerc (cercul Körösbökény) în fratele nostru pre un lucrător iubit și înțelept, care era sirgiuncios în lucrul Domnului, și care a servit cauzei împărăției lui Dumnezeu cu tot cu averea sa jertfindu-se. Fiind el cu o familie nu prea mică dăruit și fără de un adevărat purtător de griji la avere, s'a cam retras în vremurile din urmă și lucra numai puținel, că și sănătatea îl cam lăsase. În mormântarea lui s'a făcut în 1. iunie, la care au luat parte frații din mai multe locuri și un frumos număr de popor venise din comună, cari încă au prețuit pre acest frate, și și-au exprimat părerea lor de rău pentru el. Cuvântul lui Dumnezeu s'a putut și aici bine vesti. Dee Domnul binecuvântarea sa bogată preste cuvintele vestite, ca să aducă roadă bogată spre a lui onoare. Iar pre a noastră iubită soră, văduva fratelui și ai săi 6 copii orfani îi mângăie bunul Dumnezeu, sprijinul văduvelor și Tata săracilor și le ajute, că și dacă cu mare durere și greu s'au

despărțit de el, ca să poată sta cu credincioșie pe calea adevărului și să le poarte grija până vor ajunge și ei în patria cea vecinică, unde nu va mai fi plângere, bănat și despărțire, ci bucuria revederei pe veci va ținea în împărăția cea nevestijită în ceruri. Iar nouă ne dee Domnul în locul cel vacant un alt lucrător credincios și voios și potrivit a purta lucrul cel sfânt. b.

PUBLICĂRI.

Un calfă de covaci, ori un învățacel, al cărui stăpân e la oaste află loc îndată și sa serie față de întăzire la fr. Trimbicza Péter, Vajagos, Arad-megy.

Un serv credincios caută Sida Todor, Körösbökény.

Au apărut

Tractate nouă

în limba Maghiară, Germană și Română.

În limba română până acuma au apărut 7 felieri.

Cineva scrise: „Trimeteți din fiecare câte o sută.“ O sută din ele costă 50 fileri. Ele sunt foarte interesante și de folos a missiona cu ele ori unde. Să pot ușor trimete la soldați în câmpul de luptă.

Să pot căpăta la:

Welker József, Bpest, Hársfa-u. 33.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria.